

Arrest

nr. 98 625 van 11 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 19 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. DEPOVERE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 4 januari 2012 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 14 november 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger van Bakossi origine te zijn afkomstig van Bemin, South West province. U bent geboren op 3 maart 1995 en minderjarig. Uw vader overleed op 23 juli 1995. U vernam van uw moeder dat uw vader op de terugweg van een bijeenkomst in Bangem onderweg overleed. Er werd gezegd dat hij werd gedood omwille van zijn positie als chieft van Bemin. Uw vader hield vast aan zijn neutrale positie als chieft en dit was niet naar de zin van enkele andere dorpeelingen. Zo werd het onderzoek naar zijn dood door een politiecommissaris E. N. in de doofpot gestoken. Ook de neef van uw vader, A. N. B., was betrokken bij de dood van uw vader. Uw vader's neef nam na het overlijden van uw vader de taken van uw vader over en functioneerde als regent in Bemin. Uw vader's neef A. N. B. en de politiecommissaris E. N. zijn met elkaar bevriend en uw vader's neef zou uw vader vergiftigd hebben. In 2000 verhuisde u met uw moeder en uw broer en zussen naar Bangem. Uw oudere broer heeft mentale problemen en werd behekst. Uw moeder besloot om het dorp te verlaten. U deed uw studies in Bangem. In de periode 2007-2008 verbleef u bij uw oom in Ebonji. U keerde in 2008 terug naar Bangem.

Op 9 december 2011 kwam iemand uit Bemin naar uw huis in Bangem. Hij bracht u het bericht dat u door de ouderen van Bemin werd uitgenodigd in het dorp en dat ze u wilden spreken omdat u de troonopvolger van uw vader bent. Op 10 december 2011 ging u samen met uw moeder naar Bemin en jullie gingen naar het huis van A. N. B.. Er waren vele ouderen en leden van de gemeenteraad aanwezig. U diende volgens de traditie voorbereid te worden op uw taak als chieft. U was de troonopvolger en diende ingewijd te worden. U zou op zondag aan het initiatieritueel deelnemen. U bracht uw moeder op de hoogte wat er zou gebeuren. U weigerde de plaats van uw vader in te nemen omdat het niet in overeenstemming is met uw geloof. Samen met uw moeder verliet u op zondagmorgen het dorp. Jullie gingen naar uw oom N. E. in Ebonji. U was op 15 december 2011 samen met enkele andere jongens, toen een wagen stopte en twee mannen in uw richting kwamen. U werd gevraagd in de wagen in te stappen en u verzette zich. De mannen toonden hun kaart van de speciale politie-eenheid en u stapte in. U werd naar het politiekantoor in Tombel gebracht. Er werd u gezegd dat u samen met uw vrienden had ingebroken in het huis van de SDO (Senior Divisional Officer) en dat u uit Bangem naar Ebonji was gevlucht. Uw oom kwam tijdens uw arrestatie op bezoek en vertelde u dat A. N. B. en E. N. de situatie van de troonopvolging wilde dwarsbomen. U werd door de agenten onder druk gezet om valse verklaringen af te leggen, wat u niet deed. Door de slagen en de slechte omstandigheden in het politiekantoor werd u ziek. U werd na tussenkomst van uw oom naar het ziekenhuis van Tombel gebracht. U kreeg er sondevoeding en u kon op het moment dat de bewaker afwezig was uit het ziekenhuis wegllopen. U nam een bromfiets en u ging naar Ebonji. U werd opgewacht door uw oom en u ging met uw oom N. E. naar uw andere oom E. P. in Douala. Phillip bracht u naar de luchthaven en stelde u voor aan Samuel, met wie u zou reizen. U hebt Douala, Kameroen verlaten op 3 januari 2012 en op 4 januari 2012 in België asiel gevraagd. U vernam per brief dat uw moeder werd gevraagd naar uw verblijfplaats en dat u nog wordt gezocht.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u als troonopvolger van Bemin problemen kende, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal (dd.29.8.2012) te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u vage verklaringen aflegt over de personen die uw vader zouden hebben gedood en met wie u problemen kende. U stelt dat u twee personen vreest, namelijk de regent die de taken van uw vader opnam na het overlijden van uw vader en die tevens een neef van uw vader is, A. N. B., en een politiecommissaris E. N., afkomstig van uw geboortedorp Bemin (zie gehoor CGVS, p.5). U verklaart dat zij achter de dood van uw vader zitten en het onderzoek naar de dood van uw vader door E. N. in de doofpot werd gestoken (zie gehoor CGVS, p.5). U geeft aan dat E. N. politiecommissaris is, maar u blijkt verder niet meer over deze man te weten. Zo verklaart u zijn volledige naam niet te kennen (zie gehoor CGVS, p.13). U beweert dat hij getrouwd is met een politievrouw, maar haar naam is u onbekend (zie gehoor CGVS, p.13). U verklaart dat hij kinderen heeft, maar dat ze niet naar het dorp kwamen en u blijkt verder niets over hen te kunnen zeggen (zie gehoor CGVS, p.13). U hoorde dat hij de directeur van de politieschool in Mutengene was en dat hij nu in Douala werkt (zie gehoor CGVS, p.6). Wanneer u wordt gevraagd waar hij woont, stelt u dit niet te

weten en vermeldt u opnieuw dat hij directeur van de politieschool was (zie gehoor CGVS, p.13). U verklaart niet te weten of hij andere functies had. Het is merkwaardig dat u niet meer informatie over de politiecommissaris E. N. zou hebben, gezien de cruciale rol die deze persoon speelt in de door u geschetste vervolgingsfeiten en u uitdrukkelijk stelt dat E. N. uw grote vijand is (zie gehoor CGVS, p.13). Verder dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw verklaringen. U stelt dat u diende voorbereid te worden op uw taak als chieft van Bemín en dat u ingewijd diende te worden (zie gehoor CGVS, p.8). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u aanvankelijk in het gehoor op het CGVS verklaart dat u sinds 2000 nooit bent teruggekeerd naar uw dorp (zie gehoor CGVS, p.3), terwijl u later in hetzelfde gehoor stelt dat u op 10 december 2011 met uw moeder terugkeerde naar uw dorp (zie gehoor CGVS, p.8). U beweert dat er u bij uw terugkeer naar Bemín werd gemeld dat u ook de initiatie diende te ondergaan, wat niet in overeenstemming is met uw geloof. Hoewel u stelt dat u er zich van bewust was dat u ooit de plaats van uw vader moest innemen en u volgens uw verklaringen afwist van het initiatieritueel, is het merkwaardig dat u toch ingegaan bent op de uitnodiging van de ouderen en met uw moeder naar het dorp ging (zie gehoor CGVS, p.8). Het is bevreemdend dat u, noch uw moeder die tegen de troonopvolging gekant was, noch uw oom niet eerder enige poging zou hebben ondernomen om aan de druk van de ouderen en aan de troonopvolging te ontkomen.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u of uw oom nagelaten hebt om bescherming te zoeken bij de Kameroense autoriteiten. Zo verklaart u dat u werd opgepakt door twee agenten in burger, nadat u was weggevlucht uit het dorp in december 2011 (zie gehoor CGVS, p.9). U werd valselijk beschuldigd van inbraak in het huis van de SDO en u werd opgesloten. Via uw oom vernam u dat A. N. B. en E. N. de opdrachtgevers waren. U werd door tussenkomst van uw oom naar het ziekenhuis gebracht en u kon weglopen uit het ziekenhuis (zie gehoor CGVS, p.10). Op de vraag of u later in Douala problemen kende, antwoordde u van niet. U stelt in Douala niet naar de politie te zijn gestapt en er niet van op de hoogte te zijn of uw ooms naar de politie gingen (zie gehoor CGVS, p.10). Het is weinig aannemelijk dat noch u noch uw oom de situatie ging aankaarten bij andere, hogere autoriteiten. U hebt aldus geen poging ondernomen om in Kameroen bescherming te zoeken bij de diverse overheden. Men mag nochtans verwachten dat u eerst de nationale beschermingsmogelijkheden nagaat en overweegt, alvorens u besluit om uw land van herkomst te verlaten en internationale bescherming vraagt.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u actueel nog zou worden gezocht. U blijkt niet te weten of u nog steeds wordt gezocht, noch te weten of uw twee ooms problemen hebben gehad (zie gehoor CGVS, p.12). U geeft aan dat u serieuze problemen zult kennen bij uw terugkeer, omdat u nog wordt gezocht, zonder dat uw verklaringen concrete elementen bevatten om dit te staven. Zo heeft u immers geen nieuws over uw situatie in uw land van herkomst. U ontving weliswaar een brief van uw moeder waarin ze meldt dat u nog wordt gezocht (cf. infra). U beweert dat u getracht heeft uw oom E. P. te contacteren, maar dat u geen verbinding met hem krijgt (zie gehoor CGVS, p.3). U stuurde ook een email naar uw vriend Elvis, maar u voegt toe dat u geen andere contacten met Kameroen hebt (zie gehoor CGVS, p.3). Het is bevreemdend dat u geen verdere pogingen ondernam om contact te leggen met uw land van herkomst. Er mag van u verwacht worden dat u, in uw vermeende situatie, op welke wijze dan ook, zou getracht hebben contact op te nemen met uw thuisbasis om te vernemen hoe uw problemen geëvolueerd zijn.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. Het geboortecertificaat (dd.27.3.2012 op naam van E. Y. E. afgegeven te Nguti) en de uitspraak van de rechtbank van Kupe-Muanenguba (dd.5.3.2012) bevatten identiteitsgegevens, maar de documenten bevatten geen enkel objectief element (foto, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Aldus vormen deze documenten geen bewijs van uw identiteit. De brief van uw moeder (dd.1.5.2012) betreft persoonlijke briefwisseling, wat geen objectieve aanwijzing van uw beweerde vrees vormt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van “*artikel 1 van de Conventie van Geneva van 28/07/1951 gewijzigd door artikel 1 §2 van het protocol van 31/01/1967 betreffende het status van Vluchtelingen en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980*” en in een tweede middel de schending van “*artikel 48 /4 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980*”.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Vooreerst meent verzoeker dat er zeker rekening dient te worden gehouden met het feit dat verzoeker minderjarig is. Verzoeker komt hier alleen toe, wordt geconfronteerd met een andere cultuur, heeft het psychologisch zeer moeilijk daar hij zeer bezorgd is om zijn moeder. Deze elementen maken het heel moeilijk. Daarenboven werd verzoeker eerst meerderjarig verklaard en heeft hij een ganse periode zonder voogd of de gepaste begeleiding dienen te overleven. Het was voor verzoeker ook de eerste keer dat hij dergelijke ervaring had met name: er worden hem concrete vragen gesteld waar hij concreet dient op te antwoorden, Verzoeker heeft dit voorheen nog nooit moeten doen en vindt dit een raar concept. Er is aan verzoeker duidelijk gemaakt dat hij als asielzoeker bepaalde plichten heeft en hij degene is die de informatie moet verschaffen. Gelet op de precare situatie van verzoeker, minderjarig, wordt er verzocht verzoeker op zijn minst een tweede kans te geven.

3.1.1. Aangaande de minderjarigheid van verzoeker, moet worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat op 20 januari 2012 een botscan werd uitgevoerd waarbij werd vastgesteld dat verzoeker ouder dan 18 was, met name 20,4 jaar (standaarddeviatie 2 jaar). Verzoeker kon dit betwisten maar heeft nagelaten deze beslissing aan te vechten bij de Raad van State. Verzoeker legde wel een Kameroense geboorteakte neer uitgereikt op 6 maart 2012 in Bemin, Kameroen. De FOD Justitie heeft daarop aan verzoeker het voordeel van het statuut van minderjarige gegeven.

De Raad stelt echter vast dat noch op de kopie van het geboortecertificaat van 6 maart 2012, uitgegeven door de *Nguti Council*, noch op de kopie van de *Judgment* van 5 maart 2012 van de *High Court Kupe – Muanenguba Judicial division*, een foto of ander objectief verifieerbaar element werd aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat deze documenten wel degelijk betrekking hebben op verzoeker. Dat de geboorteakte volgens zijn advocaat een origineel document is (gehoor p. 8) kan niet blijken uit het administratief dossier en wordt ook ter terechtzitting niet aangetoond. Derhalve kan evenmin worden vastgesteld dat verzoeker inderdaad minderjarig is, te meer gezien het objectief wetenschappelijk medisch onderzoek dit tegenspreekt.

Verder heeft de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker tweemaal werd gehoord – op 1 juni 2012 en op 29 augustus 2012 – waarbij, na de aanvaarding van het door verzoeker voorgelegde geboortecertificaat waaruit bleek dat hij mogelijk minderjarig was, verzoeker een voogd werd toegewezen en een tweede gehoor georganiseerd werd dat werd aangepast aan zijn beweerde minderjarigheid en door een gespecialiseerd medewerker van het CGVS uitgevoerd werd in het bijzijn van zijn voogd en een advocaat en in aanwezigheid van een tolk. Er

werd aldus wel rekening gehouden met verzoekers profiel en het feit dat hij alleen is toegekomen, geconfronteerd werd met een andere cultuur en het psychologisch moeilijk had. Verzoeker kan evenmin ernstig beweren dat hem voorheen nog nooit concrete vragen werden gesteld waar hij concreet op diende te antwoorden. Verzoeker kreeg immers tijdens het interview de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten en zoals in alle stadia van de procedure, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Tevens wijst de bestreden beslissing de Minister op verzoekers minderjarigheid en op het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989. Derhalve heeft de commissaris-generaal zorgvuldig gehandeld zodat niet kan worden ingezien waarom verzoeker daarnaast nog een bijkomende voorkeursbehandeling zou moeten krijgen.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2.1. Verzoeker verklaart niet waarom hij, als niet-geïnitieerde minderjarige van 16 jaar, plots gedwongen zou worden dorpskoning te worden wanneer hij al 5 jaar niet meer in Bemín woonde en niet vertrouwd was met deze gemeenschap. Immers kan worden verwacht dat een traditionele opvolging van een dorpsheer, zeker indien verzoeker “van een koninklijke familie” afstamt (gehoor 2 p. 3), gedurende het ganse leven wordt voorbereid, minstens dat de volgende koning al dan niet rechtstreeks betrokken wordt bij de gemeenschap. Verzoeker legt geen informatie voor over de regeling van de opvolging, noch toont hij aan dat zijn vader overleden is en kan hij niet verklaren in welke omstandigheden dit gebeurde. Ook al werd het gevoerde onderzoek naar het overlijden in de doofpot gestoken (gehoor 2 p. 5), dan verklaart verzoeker niet waarom zijn familie na deze beweerde moord nog 5 jaar in hetzelfde dorp bleef wonen waar de voorgehouden moordenaar van hun vader de functie van regent had ingenomen. Evenmin komt redelijk voor dat de neef/moordenaar en regent, na 16 jaar aan de macht te zijn, zou toelaten dat verzoeker zou worden aangezocht om zijn functie op te nemen. Verzoeker toont evenmin aan dat, voor zover verzoekers beoogde opvolging al geloofwaardig is, *quod non*, de traditionele opvolging slechts eenzijdig wordt geregeld. Immers in redelijkheid is niet aannemelijk dat hieromtrent geen schikkingen kunnen getroffen worden wanneer de opvolger onwillig is of ongeschikt wordt geacht nu dit niet enkel contraproductief maar mogelijk destructief is.

3.2.2. Voorts is geheel ongeloofwaardig dat verzoeker zou vervolgd worden door zijn neef nu ze beiden hetzelfde voor ogen hebben, met name verzoeker wil geen dorpskoning worden en de neef wil deze functie behouden. Verzoekers beweringen berusten daarbij op loutere verklaringen van verzoekers oom (gehoor 2 p. 9) en zijn ontsnapping uit het hospitaal is evenmin aannemelijk (gehoor 2 p. 9). Verzoekers relaas is aldus niet geloofwaardig en het neergelegde artikel kan dit niet herstellen. Immers dat D. E. N. in 2005 de nieuwe bevelhebber werd van de *Police Training School Mutengene*, wijzigt niets aan de andere door het CGVS vastgestelde onwetendheden en lacunes inzake E. N., noch kan uit dit artikel enige betrokkenheid met het asielrelaas van verzoeker blijken. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot gemakkelijke vergoelijkingen, temeer de desbetreffende gegevens (semi-)publieke informatie betreffen en aldus kenbaar zijn voor geïnteresseerden, zoals kan worden verondersteld van verzoeker. Verzoeker toont niet aan dat zijn beweringen enige waarheid bevatten.

3.3. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat verzoeker niet kan volhouden dat de verweerder de terugkeer van verzoeker naar zijn dorp Bemín “heel streng” heeft geïnterpreteerd. In het gehoorverslag

antwoordt verzoeker uitdrukkelijk als volgt “Ben je nog teruggekeerd naar het dorp sinds 2000?” “Neen” “Nooit meer op bezoek geweest?” “Neen” (gehoor 2 p. 3). Aldus kan verzoekers uitleg niet worden aanvaard daar hij ook ontkende er nog op bezoek te zijn geweest. Ook inzake de reden van de terugkeer verklaarde verzoeker uitdrukkelijk “De ouderen van het dorp wilden mij spreken. Dit was omwille van het feit dat ik troonopvolger van mijn vader zal zijn.” (gehoor 2 p. 8). Indien kan worden aangenomen dat dit misschien niet uitdrukkelijk werd gecommuniceerd, blijkt hieruit wel dat verzoeker en zijn moeder zeer goed beseften wat de reden van het verzoek was en dat dit de troonopvolging betrof. Derhalve kan verzoekers uitleg evenmin worden aanvaard en is het wel degelijk merkwaardig dat verzoeker op deze uitnodiging inging. Reeds hoger werd vastgesteld dat hoegenaamd niet aannemelijk is dat de arrestatie, voor zover al waarachtig, *quod non*, zou bevolen zijn door de neef van verzoekers vader. Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen die echter niet vermogen de vaststelling te wijzigen dat verzoeker heeft nagelaten bescherming te zoeken bij de Kameroense autoriteiten, en evenmin kan zeggen of zijn ooms naar de politie zijn gegaan (gehoor 2 p. 10). Het neergelegde artikel vertoont geen relevantie in het kader van verzoekers asielrelaas.

Anderzijds, indien verzoeker kon mailen naar een vriend F. Y. (gehoor 1 p. 4-5) - waarbij hij later de naam E. E. vernoemde (gehoor 2 p. 3), wat tegenstrijdig is - om zijn moeder te vragen naar zijn geboortecertificaat, dan beschikt verzoeker alleszins over contactkanalen met zijn familie. Daarenboven heeft verzoekers zus G. een kleermakerszaak in Tombel en heeft hij nog twee ooms in Ebonji (gehoor 2 p. 4, p. 5), zodat niet kan worden ingezien hoe verzoeker geen contact meer zou kunnen hebben met zijn familie, zeker gezien zijn moeder hem nog een brief heeft gestuurd (gehoor 2 p. 2). Verzoeker blijft in gebreke zich te informeren naar de actualiteit van zijn voorgehouden problemen.

3.3.1. Verzoeker brengt verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de beginselen van het vluchtelingenrecht, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het verwijzen naar zijn beweerde minderjarigheid en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat rekening moet worden gehouden met zijn zeer precare situatie. Verzoeker is minderjarig. Men heeft geen kennis van de huidige verblijfplaats van de moeder van verzoeker of de ooms. Het is onmogelijk verzoeker zomaar terug te sturen zonder enige sociaal onderzoek. Verzoeker citeert tevens bepaalde passages uit niet nader gedefinieerde ‘ambtsberichten’.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Aangaande de citaten, volstaat het niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoekers minderjarigheid kan niet verhinderen dat hij meewerkt met de

procedure. Verzoeker kan zich niet enerzijds profileren als zoon van een koning en anderzijds beweren dat hij alleen staat in Kameroen. Zoals hoger gesteld is verzoeker weliswaar in België een alleenstaande minderjarige maar heeft in Kameroen nog familie en opvang.

4.3. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten. Verzoeker toont niet aan middels concrete objectieve informatie dat er momenteel in het hele land sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands conflict dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven op de persoon van een burger.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde de beslissing van het CGVS te vernietigen. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

5.1. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK